

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. **Opravištvu**, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Velečestiti volilci kranjski!

Ko je 26. dne maja podpisani odbor stopil s svojim razglasom prvokrat pred Vas, Vam razložil prvokrat neizmerno važnost sedanjih volitev za državni zbor in Vam potem v oklicih svojih nasvetoval rodoljube, katere naj volite, navdajala nas je nada, da boste zaupljivo sprejeli naš glas ter se ravnali po nasvetu našem.

Veliko smo upali, ali še veliko veliko več smo dosegli! Izid volitev Vaših v kmetskih občinah, trgih in mestih je tako sijajen, da menda nobena dežela velikega našega cesarstva se ne more ponašati s takim uspehom. V lepej slogi, ki jo bode občudoval tudi inostranski svet, stopili ste, velečestiti volilci! v velikej množini po nasvetu našem na volišča, in volili tako, da s ponosno večino izvoljeni so povsod vsi možje našega priporočila.

Tako slavna zmaga, katere nismo dosegli z nikakoršnim nepoštenim sredstvom, očiten je dokaz, da se narod naš iskreno zaveda svojih pravic in svojih dolžnostij, — da se popolnem zrelo politiško giblje in je godan za ustavno življenje.

S tem, da je velika večina volilcev pri volitvah na kmetih in v mestih in trgih stala kakor en mož za nasvete naše, ste, predragi rojaki, pa tudi narodnemu volilnemu odboru dali častno zaupnico.

Gledé na vse to, šteje podpisani odbor v sveto si dolžnost, da zdaj, ko je veliko delo s pomočjo božjo srečno dokončano, se Vam, prečestiti volilci, pristrčno zahvaljuje za zaupanje, ki ste mu ga tako sijajno skazali pred vsem svetom, da nasprotniki naši zdaj vsi potrji čutijo, da mila naša domovina je zemlja slovenska, v katerej živi čvrst narod slovenski.

V gorečej želji, da bi kmalu nastopili bolji časi domovini naši in Avstriji vsej, in da mirna sprava mej vsemi narodi njenimi vpelje in vtrdi pravo ustavno življenje, jemljemo za zdaj slovó od Vas, predragi rojaki, z živo prošnjo, da ste, ako se zopet drugi pot obrnemo do Vas, naši, kakor ste bili naši ta pot. Bog Vas živi!

Národní centralni volilni odbor,

v Ljubljani 1. julija 1879.

Dr. Jan. Bleiweis, deželnega glavarja namestnik, predsednik. Dr. Jos. Poklukar, deželni poslanec. Franjo Potočnik, deželni poslanec. Luka Robič, deželni poslanec. Dr. Jos. Vošnjak, deželni poslanec. Dr. V. Zarnik, deželni poslanec. Dr. Karel Bleiweis, mestni odbornik. Franc Goršič, mestni odbornik. J. N. Horak, mestni odbornik. Josip Jurčič, mestni odbornik. Karel Klun, mestni odbornik. Vaso Petričič, mestni odbornik. Jos. Regali, mestni odbornik. Franjo Drenik, glavni zastopnik peštanske zavarovalnice. Ivan Hribar, glavni zastopnik zavarovalnice „Slavije“.

Izid volitev na slovenskem Štajerskem.

Včeraj 2. julija so volili kmetje na Štajerskem. Izid na slovenskem Štajerskem poročajo sledeči telegrami „Slov. Narodu“:

Celje. Tukaj je 182 volilcev glasovalo,

vsi **jednoglasi** za kandidata narodne stranke dr. **Vošnjaka**.

Brežice. Kandidat slovenske stranke dr. **Vošnjak** je pri nas voljen **jednoglasi** s 109 glasi. 4 volilci niso bili prišli volit.

Torej je dr. Vošnjak voljen v tej skupini **jednoglasi** za poslanca. Žveli slovenski volilci in njih krasna narodna disciplina!

Ptuj. Slovenski kandidat **Herman** je dobil 210 od 212 ovdanih glasov, torej je voljen pri nas skoraj **jednoglasi**.

Listek.

Dopisi Stanka Vraza.

(Poslovenil A. F. Fekonja.)

I.

(Dalje.)

Dné 24. t. m. (maja) odšel sem v Ribnico na gostoljubni poziv ondesnjega vlastelina visokoučenega g. J. Rudeža, imajoč srečo z možem se spoznati v slavljanščini jako veščim a z rodoljubom, ne samo theoretičnim, nego i praktičnim.*) Gospod Rudež je z vsemi slavljanškimi narečji dobro pobračen, govori dobro ilirski književni jezik, ceni jako

*) Poznaval sem rodoljube jako navdušene, kateri so zopet dopuščali, da jim se otroci od najvažnejše dobe uče potujem kalupu govoriti in misliti. V tem obziru more g. R. vsem rodoljubom služiti kot za izgled. Njegov sin Dorko, jako milo dete od treh let, ne govori še, niti ne razume druge besede nego svojo materinsko. Tako isto sin Drago, deček od osem let.

narodno pesništvo, ter je uže na početku tega stoletja s pesnikom Vodnikom po svojej okolici nabiral narodne pesme, prislovice, prirečja, katere stvari on s prave strani smatrati in ceniti umé kakor malo kateri. Njegovej rodoljubnosti dolžen sem za nekoliko jako lepih narodnih pesem in črtic iz narodnega življenja Kranjcev vzetih. Ribnica je mesto jako ugodno in prijetno, posebno proti predgorju gore Velike. Čul sem po gozdih peti moja dva ljubimca: kukavico in taščico; nikder nij bilo tretjega: slavnega slavčka! Njega zabavlja in zastavlja Dolenjsko dolnje s svojimi šumečimi dobravami, cvetečimi gorami, zelenimi livadami in curljačimi bistrimi potočki, v katerih lepoto on zamaknen pozabi na dalnji pot proti severu, dokler ga ne dohiti jesen, ter ondaj uže mora misliti, kde bode zopet zimoval, pa hajd zopet v južnejše kraje za morje, kder večna cveti spomlad, in tako lepa Ribnica ostane na večno brez najglasovitejšega pevca; kajti je vse v obrtnost zamakneno. Nekateri dela

lonca, nekateri rešeta ali sita, drugi teše sode, zibelje, a zopet drugi opravlja drugo rokodelstvo, od katerega se živi; kajti zemlja ne rodi toliko, da bi toliki svet nahraniti mogla. Tu se govori dosta razgovetno (razločno) za nas ostale Ilire, mnogo razgovetneje, nego li na Gorenjskem, a Gorenjci imajo zopet drugih prednostij. Tudi stara nošnja se je tu nadalje ohranila. Pri g. R. je votivna poloba, na katerej je naslikan Ribničan od početka prejšnjega stoletja, v dolgih hlačah in modrej rudeče podstavljenej in izšitej suknji, kakor ne so se nosile in se še nosijo dan danes o li Kupe in Korane. In na početku tekočega veka prepevali so kranjski otroci, kedar je mimo šel kateri lončar iz Ribnice:

„Anže, Anže iz Ribence
Nosi lonce piskerce,
Rejne pokrivače,
Ima duge hlače —
Hlače dopetače.“

No, sedaj nikdo več ne nosi dolgih hlač, temveč vse kratke črne dokolenjače, ka-

Slovenj-gradec. Pri današnji volitvi je bilo oddanih 43 naših glasov za barona **Gödl**, a 20 glasov je dobil Posek.

Maribor. V Mariboru je dobil slovenski kandidat baron **Gödl** 114, Posek 68; v Konjicah **Gödl** 81, Posek 27; v Slovenj-gradu **Gödl** 43, Posek 20 glasov, tedaj sijajna narodna zmaga. Baron **Gödl** je voljen narodni poslanec.

Naprej zastava Slave!

[Izvirni dopis.]

Kaj pomeni to! — Vesele trombe glas, krepki in v nebo doneti „slava!“ in „živio!“ klic iz toliko in toliko slovenskih prsi! Kaj naznanjajo vihraje zastave trobojnice, razobešene povsod v naši milej in dragej domovini! —

Dan velike in sijajne zmage, dan rešitve naroda od tujega, pogubonosnega jerobstva, dan narodne prostosti in zvesti, dan blišče od daleč zarije boljše bodočnosti.

Dan 30. junija t. l. bode zapisan z latinskimi črkami v dozdaj žalibog le malo veselej zgodovini naroda našega.

Vrgel si, Slovenec, od sebe tisto nemčursko mōro, katera je hotela zadušiti tebe in tvoj narodni živelj, poteptal si zagrizenega sovražnika tvojih najsvetejših pravic in svetinj, zmagal si z zastavo Slave, katera nas je vse peljala k slavnej zmagi na volilno bojišče. Nijši več suženj ljudij, kateri so, kakor volkovi v ovčjej obleki okolo tebe hodili, tebe, tvoje običaje, tvoj jezik, tvoje naravne in postavne pravice pred svetom grdili in zaničevali z divjo strastjo in peklensko hudobo. — Dvigni glavo v prosti zrak, bodi ponosen zmagovalec, prost si in gospod boš v svojej hiši, v svojej domovini!

30. junija smo Slovenci osvedočili celemu svetu, kako majheno je število onih ljudij, kateri imajo vsa usta polna, da Slovenec hrepeni po pomemčevalnej „kulturi“, da se ne strinja z zahtevami in glasovi naših narodnih voditeljev in zastopnikov, kateri da so vodje brez voljakov. Prosto smo volili in pri prostej volitvi moško in srečno dokazali, da ne maramo za take ljudi, s katerimi se njih mala kopica privrženecv baha in njih jako dvomljive zasluge hvali, kakor kak žid svoje umazano blago na starinskem trgu za individue črne preteklosti prototipe breznačajnosti.

kor po ostalej Kranjskej — razven Pokupske, kder so še gatje in do gležnjev segajoče hlače od bele robe do danes ceno zadržale. Kar se tiče pismoučenih, to se vse bolj zavzemajo za slavo narodnega jezika, posebno mladi duhovniki. Povsod, kder sem čul ilirščino iz stolice božjega nauka, to sem jo čul čisto in jadrno. Vprašavši prosti narod, kako se jim dopada beseda duhovnikov njihovih, odgovorili so: — da jim se jako dopada in da dobro razumejo, akoravno uže sedaj mladi bolj po hrvaški zavijajo. Vsakako je v tem obziru prizadevanje gospodov duhovnikov hvale vredno. Ali čiščenje in iztrebljenje tujih besed iz narodnih pesem, proizišlo ono iz najčistejšega namena, delo je pogrešno in nerazborito, pri čem vsaka pesma gubi kakor krasota onega metulja, katerega dete z rokami prijemlje. *)

*) Tu se prigodi nesreča, da so ti narodnih pesnij puristi po največ v narodnej poeziji Slavjanov nevešči, nepozvani mladeniči, kateri mnogo z neznanja iztrebijo, kar je bilo bolje na slavo nego li na sramoto istih pesnij, ter na ta način (kakor se pravi) s

Razpršili smo vse starikaste tvrdnjave in tvrdnjavice nemčurstva, vsadili na njih obzidje narodne zastave, priborili smo v velik jok in stok naših protivnikov, njih glavni stau, belo Ljubljano, katera je zopet postala, kar mora naravno biti: živo srce in središče Slovenije. Rešili smo z neprimerljivo disciplino, moško srčnostjo toliko časa zaničevano narodno čast z zastavo Slave, katero ne smemo nič več iz rok pustiti. Nečast in največja sramota bi bila, ako bi kedaj le zapustili tla, na nekrvavem volilnem bojišču pridobljeno, omadeževali čisto in zopet svetlo zmagonosno zastavo Slave. Vsak Slovenec je naroden vojak, in čast naj mu bode, ne le 12 let, temveč celo svoje življenje se za to bojevati, kar je celemu narodu v prid in slavo.

Torej

Naprej moj rod,
Naprej zastava Slave!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 2. julija.

Tudi v velikem posestvu *spodnje in zgornje Avstrije* se je naredil kompromis mej liberalci in konservativci. Vsled tega je vprašanje, ali bode voljen minister Horst ali ne.

Vnanje države.

Iz *Peterburga* javlja se dne 29. junija: Minister notranjih zadev je ukazal sel-skim oblastnjam in redarstvu na kmetih, naj pazijo na okolo se klateče agitatorje, ki tro-sijo laži, da se bode posestvo z nova razdelilo, katere vesti narod vznemirujejo. Peterburgski začasni glavni guverner je pa ukazal peter-burškemu mestnemu glavarju in guvernerjem v Peterburgu, Novgorodu, Pjaskavu, Oloncu in Arhangelsku, da sodnije ne smejo soditi tiskovnih pregreh, nego se morajo vse take stvari oddati peterburškemu glavnemu gu-vernerju.

„Perserveranza“ pripoveduje, da je *čr-nogorska* mejna komisija prenehala svoje delo zato, ker trdi Riza paša, da mora mejna črta iti gori do Orice in Plakuta, kjer stanujejo še Slovani, ali trdijo drugi komisariji, o-sobito ruski, da mora stezati se mejna črta do otoka Top Salva, na skaderskem jezeru, kjer so še Albanci.

Knez *bolgarski* se je pri svojem bavljenju v Rimu zahvalil italijanskemu kralju, ker je Italija podpirala njega izvolitev za bol-garskega kneza, in dejal, da bode delal v smislu berlinskega dogovora. Kralj mu je po-daril veliki križ Mavricijskega in Lizarskega reda. —

Tudi tukajšnji bogoslovci delajo marljivo za zabavo in izobražanje prostega naroda, pre-vajajoči iz nemškega poučne in zabavne knjige. L-mej teh prevodov hvalijo se najbolj in ce-nijo prevodi bogoslovca A. P. — V Ribnici sem imel tudi priliko spoznati se z dvema žup-nikoma, katera sta jako navdušena rodoljuba ilirska. G. župnik J. Zemlja je lep in pre-krasen naše gore list. Nadahnen duhom sloge, vložil je v ljubljanski nemški list (Ilir. Blatt)

kokoljem tudi zdrave pšenične klase iztrgajo. Na mesto tujih besed, katere bi brez škode cene pesni ostati mogle, nadomeščujejo ponajveč ali take izraze, katerih prosti narod celo ne upotrebljuje ali ne raz-umē (kakor n. pr. predpas in tisoč), ali take, ka-tere se v drugem pomenu upotrebljujejo (kakor gre-dice, vrvice i. dr.) Znani je značaj Slavjana: spo-sobnost za nauke, posebno za nauk jezika. Ako se pri tem poslu kder katera tuja beseda v njegov jezik preseli, posebno kot izraz za one stvari, kate-rih potrebo je naučil od istega tujega naroda, mar-ta gostoljubnost njemu služi na zaničevanje in sra-moto? Zakaj bi se mi tega sramovali, s čim se ostali naši brati ponašajo, — mi Slovenci, kateri uže več od tisoč let pod silnim tujim fizičnim in moralnim

V *Carigradu* so uporni plakati na dnevnem redu. „Times“ poročaio, da je bilo na oglih carigradskih nabito to-le: „Uže dve leti smo k Bogu in njega proroku molili, naj ima usmiljenje z nami in našo bedo. Molili smo, naj našega vladarja na pot pelje, ki bi bil koristen za njegove podložne; ali zastoj smo molili, naše stanje je vsak dan slabše, ker vlada Said paša. Če sultan tega ne od-pravi, bode narod odločen sklep storil in dru-zega vladarja na prestol posadil.“

Angleški listi začeljaio zdaj braniti svoje oficirje, da niso ti krivi princ Napo-leonove smrti v Zuluskei deželi, temuč njegova predrznost.

Egiptovska zmešnjav je sicer toliko urejena, da so vlade postavile drugega pod-kralja in prejšnjega odstavile, ali turški sultan je vendar prave nje pogodil pri tej stvari s tem, ker je ob veljavo dejal ferman od l. 1873. Francija in Anglija bosti skupno protestirali zoper to sultanovo naredbo. Kažejo se toraj nova zapletenja. V Egiptu je napravil pred-vladar odstavljenega Ismail paše 4 milijone dolgov, a odstavljeni vice-kralji toliko, kolikor jih je še manjkalo do sto milijonov. Videli bomo, koliko jih bo naredil zdanji vladar egiptovski Tevrik paša.

Dopisi.

Iz Cerknice 1. julija. [Izv. dopis.]

Take vrle narodne možake, kakor so mestjani v Ložu, imeti za svoje sosede, naj bode nam Cerklijanom v ponos. Včera pri volitvi izpre-govorili so zopet svojo moško besedo za na-rodno stvar tako mogočno, kakor so navadno vselej storili. Človeku so kar nehote od ve-selja zaigrale solze v očeh, videčemu volilce po dokončanej volitvi, ko je bilo na obrazu vsakemu brati, da ima v sebi zavest, da izpolnivi svojo državljansko dolžnost — nij postal izdajica naroda. Še posebno čast so si pa ti možaki s tem pridobili, da narodnej stranki nasprotni kandidat nij dobil tam no-benega glasu. *) Tako naprej dragi sosedje! kažite zdaj z besedo to, kar so bili pred 400 leti vaši predniki primorani s pestmi doka-zati, da tuji usiljenec, zatiratelj narodne stvari ne smē dalje norčevati se s svetinjami naroda našega!

Cerknica pa je včera večer in na Kresni dan tudi spodobno praznovala zmago sloven-skega naroda.

*) V telegram „Naroda“ iz Cerknice se je uri-nila pomota, ker nij Vestenek, marveč okrajni glavar g. Mahkot v Ložu en glas pri volitvi dobil.

sonet, kder pozivlje rojake svoje k slogi z doljnimi brati. Zložil je tudi jedno povest v verzih pod imenom: „Sedem sinov“, ka-tero bode dal tiskati z novim organiškimi pra-vopisom. Delo je pak napojeno poetiškimi og-njem, duhom sloge in ljubavi bratske ilirske, po kolikor sem izpoznal iz nekoliko vrst, ka-tere mi je izvolil pesnik priobčiti.

Ker še prostora imam, pridati čem ti ne-koliko besed o Kočevarjih, narodu nemškem, povsem od Slovencev obdanih. Dne 9. t. m. (maj.) odpeljali smo se proti Kočevju, katero

uplivom stojimo in živimo. Tu bi baš bila naša sra-mota (kakor Nemec pravi) kriva. Pustimo ljudstvu, naj poje svoje pesme tako, kakor mu izvirajo iz srca. Naši prosti brati ta posel bolje razumejo, nego mi, katerih ukus je uže po dolgih šolah po tujem jednoličnem kalupu zlit. A jaz sem uverjen, da bodo mi gospoda rodoljubi verovali, ako primerijo tako izpiljeno in uniformirano pesmo jedno z njenim prostim napevom, ter sem i z druge strani uverjen, da bodo nas one v prostej svojej in slobodnej obleki manje osramotile (ko bi se tudi kder katera tuja beseda vrinola) nego v prisiljenej jednoličnej pre-pravi literarnih teh (sit venia verbo) koprollov.

Pod košato nad 400 let staro lipo zbralo se je bilo oba večera toliko ljudstva, da je bil celi veliki trg popolnoma natlačen. Med napitnicami na Njih Veličanstvo presvitlega cesarja, na grofa Taaffeja, na očeta slovenskega naroda g. dr. Beiwaisa, želeč, da bi on še mnogo takih sijajnih narodnih zmag dočakal, na narodne državne poslance in na narod slovenski, vrstilo se je lepo ubrano petje naših pevcev, grmenje možnarjev in živio-klici navdušenega ljudstva. Vse se je vršilo v najlepšem redu.

Končno naj omenim še nekega prizora, kateri je bil za včerajšnji večer dokaj karakterističen. Stari možak zbral je okolo sebe pod lipo došlo mladino, razložil jej pomen veselega večera, ter je koncem svojega govora podal malej mladini „grablje“, da naj jih v spomin tega večera razlomijo na drobne kose, naj si to dejanje živo v spominu ohranijo, ker bodo kot odrasli že bolje vedeli, kaj to denes pomenja.

Iz Ljutomera 1. julija. [Izv. dop.] Včeraj smo mi ljutomerski tržani imeli poslušati tri kandidate za volitev v državni zbor. Ob 11. dopoldne sta se predstavljala Maks baron Rast in urednik mariborskega lokalnega lista Wiesthaler. Rastov govor je mnogim ugajal. On je govoril za narodno ravnopravnost, odobral okupacijo in grajal Avstrijo, zakaj nij slovanske politike delala. Wiesthaler je razvil svoj radikalen program med mnogo pohvalo. On stoji glede narodnostne ravnopravnosti na stališču kromirške ustave, to je na stališču narodnostnih kurij, ki bi po razsodnih poravnale prepire med narodi. Glede okupacije želi Wiesthaler, da pozovemo svoje ljudi domu, napravimo čez stroške križ in se ne trudimo več za sultana. Wiesthaler terja udeleževanje naroda pri civilnih sodbah. Na interpelacijo notarja Baša, kako si to misli, pokazal je Wiesthaler, da ne stoji na reelnih danih tleh, na katera se mora novo poslopje postaviti. Sicer pa je vsem navzočim bil Wiesthalerov govor jako všeč, ker kaže njegovo resno prepričanje in dobro voljo.

Na večer pa je prišel dozdani poslanec dr. Duhač in se s svojim govorom glede oblike in bistva jako slabši pokazal, ko njegova sokandidata. Rekel je Ljutomerčanom, da bodo

znali ga najti, če bi kaj želeli. In da za železnico mimo Ljutomera nij govoril, to mu je branila taktika stranke. Duhač je med vsemi tremi kandidati najslabši. Poslanec zastopa svoj okraj, ne stranko, za svoj okraj mora se vselej potegniti brezobzirno. Duhaču se to pred volilci nij povedalo, ker menda tako nobeden Ljutomerčan (kakor zadnjič) ne bo šel voliti, razen župana Steyera, ki se je zaradi sramote v Ormož peljal. — Čudili pa se bomo, če Duhač, ki ima spretnejše tekmece, večino dobi. Mogoče bi se ve da bilo, da gremo voliti, pa Duhača ne.

Iz Novega mesta 29. junija. [Izv. dop.] Gorje mu, kateri se zameri tukajšnjemu nemčurškemu „nobile par fratrum“, po njem je kaiti potisneta ga v smradljivo mlakužo ljubljanskega turškega lista „Tagblatta“. To se je pripetilo v št. 136 in 142 „Laib. Tagbl.“ občespoštovanemu rodoljubu g. kanoniku Mlakarju. Povod k temu napadu je dala smrt g. Jenknerja, tukajšnjega trgovca in stotnika meščanske straže, češ, da je g. Mlakar — izvrsten, praktičen homeopat — njegove smrti kriv. Gospod Jenkner bil je bolan pol leta, zdravnik, njegov osebni prijatelj ga je račil več mesecev — toda brez uspeha — poslednjič ga je celo popustil z izgovorom, da je bolnik zdrav ter mu družega ne manjka, nego hoje po prostem. Ker je pa kljub tej zdravnikovej izjavi bolezen vendar le vedno hujša prihajala, se je na prošnjo bolnikovo obrnila rodbina njegova do g. Mlakarja, naj bi mu v njegovej dolgotrajnej bolezni, ker ima največ zaupanja do homeopatije, izvolil pomagati. Toda proti smrti ga nij zdravila, tega so prepričane še druge zdravniške kapacitete, nego so tukajšnji eskulapi. Gospod Mlakar je pač dajal bolniku svoja homeopatična zdravila v polajšavo, a oteži, se ve, ga nij mogel.

Ko mrtvaški zvon naznani smrt gospoda Jenknerja, bila je to nekaterim zagrižencem povoljna in teško pričakovana prilika odrihati po občezašlužnem, vrlim narodnjaku in iskrene m rodoljubu, g. kanoniku Mlakarju. Hajd na delo! nemudoma je treba naznaniti ljubljanskemu butlju, da po svojih umazanih predalih objavi svetu: „Vielleicht hätte die krankheit keinen so traurigen ausgang genommen, wenn er nicht in die hände des als

kurpfuscher in den weitesten kreisen bekannten chorherrn Mlakar gefallen“. Vsepeh tega animoznega dopisa je bil ves nasproten temu, česar sta se nemčurska bratca nadejala. Kamorkoli je došla vest o famoznem dopisu, povsod je bila nevolja nad dopisnikoma glasna, da, še celo neki gospod od njihove stranke ju je javno v kavarni počastil s krepkim: rfa!

Uzaljena rodbina pokojnega g. Jenknerja je poslala popravek v „Tagblatt“, a ta ga je blezo prej poslal dopisnikoma prvega članka v pretres, in potem še le je prišel ves spačen in še huje žaljiv na svitlo.

Niti besedice ne bi bil jaz drugače o tem „Tagblattovem“ škandalu črnil, ker vém, da z njim pravdati se, nij častno, a objavim to v vašem cenjenem listu le vsled želje in prošnje rodbine pokojnika in drugih najodličnejših tukajšnjih rodbin, katere tudi po napadu ljubomilega g. kanonika nič manj ne čislajo, kakor so ga poprej, da še celo javno ga s temi vrstami prosijo, naj se ne dá oplasiti s tem grdenjem. Gospod Mlakar — to smelo rečemo — oživa zaupanje v najobilnejši meri, štejemo si v čast in srečo, imeti tako nesebičnega človekoljuba, tako vrlega narodnjaka in rodoljuba, tako izglednega duhovnika. Njemu se nij treba nikamor vrvati in vsiljevati, in se tudi nikjer nij vrival, kajti možu tolicege zaupanja brez vsakršne vsiljave ne manjka prilike, dobrodelnega izkazati se.

Domače stvari.

— (Gospod deželni predsednik Kallina) sprejel je včeraj deputacijo Krške občine pod vodstvom župana in drž. poslanca Pfeiferja, kateri mu je izročil častnega meščanstva diplomu v krasnej envelopi. Ob enem je tudi Krške meščanske garde deputacija pod vodstvom g. stotnika K Zörerja imela čast izročiti g. predsedniku častno diplomu. G. predsednik je globoko ginjen izrekel svojo iskreno zahvalo, poudarjal složno delovanje občin kot delov velike celote v blagor mogočne Avstrije. Za dobrodejne namene občine Krške podaril in izročil je g. predsednik Krškemu županu srebrno rento sto forintov.

— (Pobalinstvo in breztaktnost.) Tukajšnjemu obče spoštovanemu narodnemu tr-

od Ribnice uro voznega pota stoji. Vže iz prve vesi videli smo, kder so Kočevarke proti cerkvi vrvele in hitele. Obleka jim je bela nabrana srajca, okoli pojasa pripasana s črno svilenom tkanico, od katere jim dober kos visi zadaj niz srajco tja do pet, kakor kita ali rep. Črez srajco oblečen je bela ali svetlomodra jopa, kakor se nosi po Hrvatskeji. K temu jim nategni rudeče nogovice, natakni črne z rudečimi remenci podstavljene čevlje, deni pisano ruto na glavo, — pa eto ti prave Kočevarke. Ti bodeš rekel, da sem ti opisal Hrvatico katero; no brez šale: istina je, kar ti pravim. Kočevarke so prejele obleko od Kranjic, ter jo še dandenes hranijo, kder so jo uže sosede Kranjice opustile. Ta značaj leži v trdnosti nemškeji. Kakor obleko, tako isto so tudi mnogo česar drugega prejeli Kočevarji od Slavjanov, n. pr. kres, svatbene običaje, koledo in druga, *) kar oni trdneje branijo,

*) I v jeziku i v poetičnem ukusu pozna se slavjanski upliv. N. pr. ima v njihovih narodnih pesnih roka predikat bela; n. pr. „Er führte zie bei de weiße Hand.“ — Sraka se imenuje pri njih Srakitzen, pasterica (ptica) Hirtela, a rokavica Handling itd.

nego isti Slovenci. Delo Kočevarjev je trgovina, po katereji so se mnoge hiše obogatile, a druge zopet upropastile. Stari Valva zor Kočevarje hvali, da so bili o njegovem času pobožni ljudje, akoravno slabi vojaki. Sedaj se (pravijo sosedi njihovi) ni z jednim ni z drugim več pohvaliti ne morejo. Tudi b'stroumnost njihova nij pri ostalih Kranjcih v najboljem glasu. Pri-poveduje se o njih, kakor nekda o Abderitih, sedaj o Gaskonjih. Jaz čem ti tu jedno pripovedko, katero sem na potu čul, o njih priobčiti, ne nameravajoč z njo njihovo modrost grajati ali jih tebi v oči ozloglašivati, nego kot dokaz kranjske dosetljivosti (dovtipnosti): „Nek Kočevar (pravijo) videl je v Ljubljani na trgu ribe na prodaj, ter je prostodušno vprašal trgovca: kake so te zveri? — A trgovec, prebrisan Kranjec, odgovori, da so ribe, katere se morejo pečene jesti. Na to Kočevar nadaljuje zopet prostodušno prašati: kako jih treba peti? A zlomek Kranjec odgovori: da treba le malo prinesti k ognju, tako rekoč pokazati jej ogenj, pa onaj po-jesti. — Kočevar dené ribo v torbo, plati in otide. — Isti Kočevar idoč od sejma domu,

gre po noči mimo neke mlake, v katereji se je le-sketal mesec, kakor v zrkalu. Kočevar meneč, da ono, kar se v mesecu blišči, ogenj gori, izvleče ribo iz torbe ter nadnese nad vodo govoreč: „Fišele! žigšt Faerle“. A riba, katera je še malo živela, zmakne iz roke ter pljusk v lužo. Skrbni Kočevar začne tedaj grabiti po luži, grabi — grabi — ter zagradi na nesrečo žabo za noge, katera začne iz vsega grla bre-čati. Ali naš človek odgovorivši: „Mogšt kvičen oder kvačen, mušt doch gfre-šen sein!“ ter tako spravi žabo brez obzira pod streho telesa svojega“. — Nad Koče-vjem v gori na jednom holmu (griču) stojé razvaline grada, katerega je sezidal oni iz mogočne hiše celjski Friderik, kateri je po svojej drugeji ženi, nesrečnej Veroniki Dese-niškej zadosta znan. V tem gradu preživel je on po ubojstvu krasne Zagorčanke ostanek svo-jih dnij v pijanstvu in polteneji razuzdanosti, ter je vendar še sramotnim in gnjusnim tem življenjem svojim dotiral do devetdesetega leta svoje dobe.

(Dajle prih.)

govcu g. Lozarju je neki pobalin ubil po noči po volitvi stekleno tablo nad štacuno. Vsled tega zlobnega čina ima g. Lozar 60 goldinarjev škode. Ker je g. Lozar tudi živo zanimal se za volitev, misliti se more le, da je ono poškodovanje zgodilo se iz političnega sovraštva. Storil pa je gotovo en posamezni nemškutarski falot na svoj riziko in svojo odgovornost. Zatorej nam ne pride na misel zaradi tega dolžiti celo ustaverno stranko, kakor dolži to Dežman našo narodno stranko zaradi enacega dogodka, ki je pa (glej zadaj g. Regalija „poslano“) najbrž samo v po volitvi razburjenej Dežmanovej fantaziji vršil se ali pa v njegovih nemirnih sanjah. Pričakujemo, da bode ponemčeni urednik uradne „Lai-bacher Ztg.“, ki se tako ešofira včeraj za Dežmana in neke lehkomišelnosti najbrž pijane demonstrante narodnej stranki prišteva, ravno tako razjaril se jutri nad pobalini svoje ali Dežmanove stranke. Mi protestiramo zoper tako breztačno enostranost, pa protestiramo tudi, da bi se vsak eksces nam v čevlje vtikal. — Pri tej priliki pa tudi vsem nepremišljenjakom, mladim ali starim, brez razločka stanú, prošnjo izrekamo, da naj se obnašajo povsod dostojno, mirno, pošteno; iz vpitja nemčurskih nasprotnikov vidi vsak, koliko en tak ponočni rogovilež celej stranki škodi. Kdor po noči rogovili zoger pädlega Dežmana, ta dela zanj, ne za nas.

— (Gospod Dežman) se menda uže zopet preobrača, ali kali, kajti kakor je nek-daj klical „Slava Slavjanom,“ tako kliče v „Tagblattu“ od 1. julija slovenskim vodjem „Slavo!“ Pripoveduje namreč, kako se je bil na polje sprehajati šel, pa mu je neki hlapec nasproti klical: „Živeli Slovenci, prokleti nemškutar, prokleti renegat,“ ter meni, da je vsega tega le naš „Slovenski Narod“ kriv ne pa on sam in njega zlo delo. On končuje svojo epistolo tako-le: „Es erübrigt mir daher zu einer gewissen Art moralischer Genugthuung nur der eine Weg, die Regierung zu der dem Nationalitätenhader und allem, was drum und dran hängt, wieder geöffneten freien Bahn zu beglückwünschen und den Führern der slovenischen Nation für die in so herzerhebender Weise aufgehende Saat ihrer volksbeglückenden Ideen ein „Slava“ zuzurufen. Karl Deschmann.“ Torej „slavo.“ klicati mož še zná. Upajmo, da se bode tudi še kaj drugega domislil, kar je nek-daj znal.

— (Ogenj.) Včeraj kmalu po poludne je v Ljubljani v Trnovem blizu Trtnikove hiše začelo goreti. Nevarnost je bila velika, ker so bile butare in drva blizu. Ali domači ljudje ki okolo stanujejo, so hitro priskočili na pomoč in srečno pogasili ogenj še predno je požarna straža na mesto prišla.

— (Ponočni roparji.) Piše se nam od tod 2. julija: Telegrafično se naznanja iz Škofje Loke, da so pretečeno noč roparji v prostore okrajne sodnije prodrli, sodnijsko blagajnico oropali, in okrajnega sodnika dr. Kravsca nevarno na glavi ranili. Ljubljanske sodnije komisija prične uže popoldne preiskavanje. — Drug prijatelj našega lista nam je prišel poročati, da so roparji v Loki denar iz sodnijske kase odnesli, a dr. Kravs da je jako nevarno po glavi udarjen, tako da se je bati za njegovo življenje.

Poslano.

Gospod urednik!

Tukajšnji list „Tagblatt“ ponisuje neko

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

ulično demonstracijo dne 30. junija t. l., pri kateri bi se neki moji rokodelski učenci udeleževali bili.

Ker so pa moji dečki veliko bolj olivkani, kakor pa žurnalistični brigant omenjenega lista, in ker so bili moji fantje oni čas, ko se je vršila tista „Dežmanova procesija“, vsi doma, imenujem pisalca „Tagblattovega“ lažnjivca in obrekovalca, katerega pa nečem tožiti zaradi ónega spisa, ker mi je znano, da je bojazljivec in tihotapec.

V Ljubljani, dne 2. julija 1879.

Josip Regali.

Poslano.

Blagorodnemu gospodu Martinu Švajgerju, županu in zdravniku v Starem trgu poleg Loža.

Denes na dan Vašega slavljenja, ko Vam bode c. kr. okrajni glavar g. Mahkot pripel na Vaše prsi zlati križec, podeljen Vam od Nj. Veličanstva presvitlega cesarja za zasluge Vaše, kličemo Vam sosedje Cérkničani, da Vas Bog živi še mnoga leta, da Vam bode še dalje kakor doslej mogoče delati v občno korist Vašega kraja, in da se bode še mnogokrat mogli izkazati kot poštenega narodnjaka in zvestega sina naroda slovenskega.

Cérkniški narodnjaki.

Tuji.

1. julija:

Evropa: Grof Hohenwart iz Dunaja. — Knez Windischgrätz iz Hasberga.

En slonu: Weiser iz Dunaja. — Pollak iz Gradca. — pl. Langer iz Dolenjskega. — Pfeifer iz Krškega. — Baron Schwegel iz Dunaja.

Pri Malicu: Tumeley iz Dunaja. — Kraus iz Krškega. — Grof Margheri, grof Barbo iz Dolenjskega. — Stafflek iz Trsta. — Höller iz Dunaja. — Fabiani iz Reke. — Vidic iz Dunaja.

Pri bavarskem dvoru: Šušnik iz Zagreba. — Stabil iz Kranja.

Pri avstrijskem cesarju: Franz iz Gradca.

Dunajska borza 2. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni dr. dolg v bankovih	66	gid.	90	ki
Enotni dr. dolg v srebru	68		35	
Zlata renta	78		05	
1860 dr. posojilo	127		—	
Akcijske narodne banke	820		—	
Kreditne akcije	264		90	
London	116		—	

Srebro	—	22
Napol.	9	49
C. kr. cekini	5	95
Oržavne marke	56	

Najtoplejše zahvalo

izrekamo čestitej gospódi in p. n. občinstvu za mnogo sočutje in udeležbo o smrti in pogrebu našega nepozabljenega očeta, oziroma brata, tasta in strijca

Dominika Majaróna,

osebno pak zahvaljujemo se prečestitemu duhovenstvu in učitelstvu domačemu za péte pokojniku nagrobnice in za umrlému izvanredno izkazano zadnjo čast.

V Borovnici, dne 28. junija 1879.

(298) Žalujoči ostali.

Štev. 8552.

(294)

Razglas.

Za prosto kopanje je letos kakor dozda Gradšca nad kolezijskim mlinom v Trnovem na tako imenovanej Talavanskej senoži-ti odločena.

To se naznani s pristavkom, da se pri prostem kopanju pravnost ne sme žaliti, in da je na drugih znotraj ali blizu mesta in predkrajih ležečih krajih kopanje prepovedano.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 29. junija 1879.

Vodno moč,

15—20 konjskih močij silno, blizu katere železnice na Kranjskem, želi se kupiti. Ponudbe vpošljejo naj se z naslovom: „Vodna moč“ administraciji „Slovenskega Naroda“.

(296—1)

Najboljše sirmiško vino

dobiva se liter po 40 kr.

v gostilni „Pri lipi“.

Sé spoštovanjem

Karel Simon.

(297—1)

Hiša na prodaj.

Hiša št. 8 v Rožnih ulicah, ki je posebno pri-pravna za kramarstvo in branjarstvo, prodá se iz svoje volje. Natančneje utemo ali pisano pové gospod Matevž Jecé, agent za utitunski davék v Višnji gorci na Dolenjskem.

(295—1)

Adolf Eberl,

zaloga oljnatih barv, laka in firneža,

(257—15)

v Ljubljani, na Marjinem trgu, poleg frančiškanskega mostu.

V Celji,

Zaradi izseljenja!

V Celji,

Reelna razprodaja!

V kratkem času bodedo morali svoja prostora izprazniti, zato bodedo pričeli z dném 15. junija t. l. za malo časa

pošteno razprodajo

svoje zaloge sukna, platna, manufakturnega in modernega blaga, in tudi

šivalne stroje vseh sistemov po jako nižanej ceni.

Razprodalo bode se popolnem tudi posamezne reči, kakor:

solčnike, slamnike, blago za tkanje, perilo, lišpi, traké, gumbe in ovratnike.

Slavno p. n. občinstvo vabimo uljudno za nakupovanje ob tej mu ugodnej prilici.

Z vsem poštovanjem (281—7)

G. Schmidl & Comp.,

v Celji, poštne ulice št. 36,

trgovina se suknom, z običajnim, manufakturnim in modnim blagom, in zaloga šivalnih strojev.

poštne ulice 36.

Zaradi izseljenja!

poštne ulice 36.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.